Patak Márta

Rudi, a sírásó

PRÓZA - LXV. évfolyam, 5. szám, 2021. február 5.

A végén kezdem. Rudit tegnap temettük, bátran mondhatom, hogy vele egy legenda költözött a sírba. A munkájában nem is lesz egyszerű pótolni, ki akar manapság sírásó lenni, főleg olyan lelkiismeretes, mint amilyen Rudi volt. Még a múlt héten is megásta a sírját annak az elszármazott falubelinknek, akit jóformán nem is ismertünk, akitől a plébános úr szokásához híven szép gyászbeszéddel búcsúzott, és amikor a hívek meg a rokonok annak a lelki üdvéért imádkoztak, akit következőnek szólít majd el az Úr, Rudi magában megállapította, az bizony már én leszek.

Ha vissza lehetne forgatni az idő kerekét, pláne, ha adtak volna annak idején a pszichológiára, akkor Rudinak talán jobb sorsa lehetett volna, mint amilyen jutott neki, de az az igazság, közvetlenül a háború után akkora volt a szegénység még a faluban is, ahol azért mindig volt mit enni, hogy föl sem tűnt a sok szegény gyerek között a szerencsétlen Rudi problémája. Egyszerűen tudomásul vették, van ilyen, Rudi lánynak született, de valójában mégis inkább fiú, elég csak ránézni.